

3. Milyen célja lehet becsületessé, hitelessé váló életünknek?

Sokan mindent odaadnának egy kis nyugalomért, belső békességért, lelki egészségért. Jellemfejlődésünk, Istennel való kapcsolatunk mindezt ajándékba adhatja nekünk. A megbízható, becsületes élet önmagában is nagyon sok embernek reménységet, örömet adhat. Pál egyik tanítótársának így ír a hiteles élet feladatairól: „*Te pedig azokat szóljad, amik az egészséges tudományhoz illenek. Hogy a vén emberek józanok legyenek, tisztességesek, mértékletesek; a hitben, szeretetben, türésben épek. Hasonlóképpen a vén asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jóra oktatók. Hogy megkosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék. Legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék. Az ifjakat hasonlóképpen intsed, hogy legyenek mértékletesek: **Mindenben tenmagadat adván példaképpül a jó cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván.** Egészséges, feddhetetlen beszédet; hogy az ellenfél megszegyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani*” (Titus 2,1–8). Mindehhez hozzá kell tennünk, hogy a hitelességre, becsületességre törekvő emberekben is fognak hibát találni főként azok, akiket zavar becsületes életvezetésük. Mennyivel jobb lenne – hiszik, ha mindenki csalna kisebbet vagy nagyobbat. „Kéz kezét mosna”, összemosolygunk és mennénk tovább. De mi lesz az áldozatokkal?

Ha a vallásos emberek közül többen élnének hiteles életet, sokkal többen csatlakoznának Isten gyermekei sorához. Ki van éhezve erre a világra. „*Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt fohász-kodik és nyög mind idáig. Nemcsak ez pedig, hanem magok a Lélek zsen-géjének birtokosai, **mi magunk is fohász-kodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását***” (Róm 8,19., 21–23).

Az utolsó igeszakaszt is Pál apostol tollából idézem. Határozottan képviseli, hogy ne csupán fogyasztói legyünk Isten kegyelmének, hanem minél hamarabb továbbító. „*Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek teyre van szükségetek és nem kemény eledelre*” (Zsid 5,12). Adassék meg! Ámen!

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Mát 28,19–20)

Uram, szeretnék
másokat készíteni
országod
eljövetelére!

Keresztények küldetésben – 3 A hitelesség, megbízhatóság

Elhangzott: Nágocs, 2014. 05. 10.

Kedves Olvasó! Te sem szereted, ha becsapnak, átvágnak. Rossz lenne, ha fizetésünket hamis pénzben fizetnék ki, ha a megvásárolt élelmiszertől betegek lennénk. Az is nagyon rossz lenne, ha szüleink – akár jó szándékból is – helytelen nevelést adnának nekünk. Legtöbbször pedig az befolyásolja felnőtt életvitelünket, hogy milyen példákat láttunk és látunk szüleinktől, tanárainktól, társainktól. Sokkal kevésbé hat ránk az, hogy mit tanítottak nekünk. még az is alig, hogy hogyan tették.

Amikor Jézus ezen a földön járt, tanítói szolgálata idején nagyon sokan odafigyeltek rá, bár 30 éves koráig egyszerű kétkezi munkásként élte az életét. Nem sokkal tanítói, gyógyítói szolgálata megkezdése után mondta el híres programbeszédét, amit hegyi beszédnek is nevezünk. Máté e beszéd lejegyzésének végén így ír a Jézusról terjedő hírekről: „*És lón, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmétkodott a sokaság az ő tanításán: Mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.*” (Mát 7,28–29) Hitelesnek tartották.

Fontos kérdés az, hogy kik lehetnek megbízható, hiteles emberek környezetünkben. Fontos az, hogy megbecsüljük, elfogadjuk, segítsük őket, ne hátráltassuk munkájukban. De még fontosabbnak tartom azt, hogy mi mennyire vágyunk arra, hogy életvezetésünk, magatartásunk a mindenható Isten előtt „jó illatú” hiteles befolyás lehessen hittestvérünk, lakó- és munkatársi környezetünk számára.

1. Mit jelent és mit nem a hitelesség?

A nép egyszerű gyermeke rég megfogalmazta a hitelesség, illetve a hiteltelenség kérdését: „Bort iszik és vizet prédikál.” Tehát arra mondjuk, hogy nem hiteles, nem becsületes, nem megbízható, aki másképpen él, mint ahogyan beszél. Ennek ellentéte a hitelesség. **Olyan ember tekinthető hitelesnek, aki ugyanúgy él, mint amilyen képet mutat szavaiban magáról – és ezt becsületes jó értelemben mondjuk.** Vajon van ilyen ember a Megváltón kívül? Jézus így fogalmaz erről: „*Ti vagytok a földnek sói; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat*” (Mát 5,13–17).

Sokan hallottunk mélyen vallásos emberekről, akik úgy próbáltak hívő életet élni, hogy elvonultak a világtól. Azt gondolták, hogy kevesebb kísértés éri őket szerzetesként, és hitvallásukat jobban meg is tudják élni. Jézus azonban nagyon ritkán vonult el az emberektől. Minden nap közöttük élt, közlőrl ismerte problémáikat, kísértéseiket, betegségeiket. Tanítványaiért is így imádkozott: „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól*” (Ján 17,15). Tehát a hitelességhez hozzátartozik, hogy az emberek között éljünk úgy, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ez pedig nem egyszerű.

A hiteles emberek is hibázhatnak, csak ők vannak olyan egészséges gondolkodásúak, hogy e botlásaikat, hibáikat, bűneiket nem kezdik el szépíteni vagy mentegetni. „*Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól*” (1Ján 1,8–9).

2. Hogyan válhatunk hiteles emberekké? Szükség van rá?

Minden valamennyire egészséges ember vágyik arra, hogy jó benyomást tegyen másokra. Amikor egy kamasz fiú a szüleivel fölényesen vagy éppen tiszteletlenül beszél, gyorsan képes változtatni stílusán, ha telefonon éppen barátnője hívja. Ha megfigyeled egy összeszokott házaspár vagy társaság civódását, és belép oda egy idegen, hogy megváltozik az előbbi

légkör. Valahogyan mindenki tudja, hogyan nem kellene elrontani saját hitelét kellemetlenkedő viselkedéssel. A másik háta mögött való beszéd is gyorsan abbamarad, ha megjelenik a kitérőtlyenség. Ilyen egyszerű jó emberekké válni? Azért találkozni olyanokkal is, akik az őszinteség jegyében bátran vállalják durvább modorukat kevéssé ismert emberek előtt. Talán ez még becsületesebb is lehet, mint az előbbi. De azért milyen jó lenne, ha szívből szelíd, becsületes, tisztességes, igazságos, méltányos emberek lennének. Vagy nem? Hogyan lehetséges ez? Milyen segítséget kaphat az, aki valóban vágyik erre?

Egy alkalommal ilyen emberrel találkozott Jézus. Zákeus adószedő volt, és abban az időben sokan csaltak a beszedendő vámmal. Ebből jól meg is gazdagodtak. Sokan félték tőlük, szívükben pedig lenézték őket. Mit tett a Megváltó ezzel az emberrel? „*És iné volt ott egy ember, akit nevérl Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő volt, és gazdag. És igyekezett Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatta, mivelhogy termete szerint kis ember volt. És előre futván felmászott egy eperfüge fára, hogy őt lássa; mert arra volt elmenendő. És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látta őt, és mondta néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. És sietve leszállt, és örömmel fogadta őt. És mikor ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, mondván hogy: Bűnös emberhez ment be szállásra. Zákeus pedig előállván, mondta az Úrnak: Uram, ime minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe. Mondta pedig néki Jézus: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.*” (Luk 19,2–10)

Lelke mélyén mindenki szeretne Teremtőjével békességben élni, igaz emberré válni. Ehhez a következőket érdemes tudnunk:

- Isten nem nézi le a hibázó, de fejlődni akaró embereket.
- Ha látjuk, tapasztaljuk, érezzük, hogy Isten készlet a változásra, munkálja bennünk jellemünk fejlődését, ne álljunk ellene.
- Amikor lehetőségünk adódik „Istennel találkozni”, örülünk neki, mert vendégségbe érkezhethozzánk, elfogad olyannak, amilyenek vagyunk.
- Ne zavarjon az, hogy belső emberünk „átalakításának” nem mindenki örül, sőt lázadnak is az ellen, hogy Isten barátai szeretnének lenni.
- Hozzunk határozott döntést hibáink belátása és jóvátétele érdekében.
- Fogadjuk, el, hogy Isten fenntartja megváltásunk, és örök életünk visszaadásának szándékát. Merjünk vele szövetségben élni.